

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, S. 1) należy interpretować w ten sposób, że sprzedawca rzeczy ruchomych, mający siedzibę na terytorium Państwa Członkowskiego, który zgodnie z umową dostarczał rzeczy kupującemu, mającemu siedzibę na terytorium innego Państwa Członkowskiego, do różnych miejsc położonych na terytorium tego państwa, może zostać pozwany przez kupującego z tytułu roszczenia umownego dotyczącego wszystkich (częściowych) dostaw — w razie potrzeby zgodnie z wyborem kupującego — przed sąd jednego z miejsc (wykonania zobowiązania)?

wych do tej działalności, spowodowanego monopolem przyznanym we Francji „centrom inseminacji”, w szczególności na podstawie dwóch przepisów prawa francuskiego.

Usługi w zakresie sztucznego zapłodnienia stanowią we Francji przedmiot prawnego i faktycznego monopolu przyznanego „centrom inseminacji”, który zabrania podmiotom z innych Państw Członkowskich wykonującym działalność w tym zakresie dostępu do tej działalności, czy to w oparciu o swobodę przedsiębiorczości czy też swobodę świadczenia usług. Władze francuskie powołując się na względy sanitarne, które ich zdaniem mogą uzasadniać ustanowienie lub utrzymanie w mocy środków krajowych tak restrykcyjnych, że prowadzą one do faktycznej bezskuteczności tych dwóch swobód przewidzianych w Traktacie, podczas gdy Komisja podważa słuszność przedstawionego uzasadnienia oraz stwierdza, że w każdym razie przez samą ich naturę ograniczenia te pozostają w dysproporcji do powołanego jako ich główne uzasadnienie celu bezpieczeństwa sanitarnego.

Skarga wniesiona w dniu 27 października 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-389/05)

(2006/C 10/23)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Bordesę, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że przewidując, iż działalność związana ze sztuczną inseminacją bydła może być prowadzona wyłącznie przez korzystające we Francji z pozwolenia „centra inseminacji”, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i 49 WE,
- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuły 43 i 49 WE ustanawiają swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług. Artykuł 46 stanowi ponadto, że postanowienia zawarte w tych artykułach oraz środki podjęte na ich podstawie nie stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych Państwa Członkowskiego przewidujących szczególne traktowanie cudzoziemców, uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego. Ten ostatni przepis nie jest jednak przedmiotem niniejszej sprawy, gdyż skarga Komisji nie dotyczy szczególnego traktowania obywateli innych Państw Członkowskich, pragnących wykonywać działalność polegającą na świadczeniu we Francji usług w zakresie sztucznej inseminacji, lecz prawnego i faktycznego braku dostępu obywateli wspólnoto-

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg z dnia 30 sierpnia 2005 r. w sprawie Jan de Nul N.V. przeciwko Hauptzollamt Oldenburg

(Sprawa C-391/05)

(2006/C 10/24)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 31 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Hamburg (Niemcy) z dnia 30 sierpnia 2005 r. w sprawie Jan de Nul N.V. przeciwko Hauptzollamt Oldenburg.

Finanzgericht Hamburg zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Jak należy rozumieć pojęcie „wody terytorialne Wspólnoty” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) akapit pierwszy dyrektywy 92/81⁽¹⁾ w odróżnieniu od pojęcia „wodne drogi śródlądowe” w rozumieniu art. 8 ust. 2 lit. b) dyrektywy 92/81?
- 2) Czy użytkowanie pogłębiarki ssącej z pomieszczeniem na urobek (tzw. Hopperbagger, pogłębiarka ssąca) na wodach terytorialnych Wspólnoty należy w całości uważać za żeglugę w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) akapit pierwszy dyrektywy 92/81, czy też należy wyodrębnić różne rodzaje czynności podczas wykonywania jednego zadania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, str. 12